

Що е животът?

(Преводъ отъ шведски).

Единъ път, когато птичките отъ много пѣне се уморили, последвало дълго мълчание, прекъснато най-сетне отъ кадънка, истинки философъ, която като погледнала на другаритѣ си, попитала:

— Що е това животътъ?

Всичките нѣкакъ трепнали при този въпросъ, но малката малинка отговорила:

— Животътъ е пѣсень.

— Не, това е борба въ тъмнината, — казалъ кърта, който въ това време току-що си подалъ главата изъ подъ земята.

— А пъкъ азъ мисля, че това е развитие, произнесла грандафилевата пѣпка, като разтваряла едно по едно своитѣ листенца за удоволствие на перудата, която я цѣлунала и следъ това казала.

— Животътъ е само наслаждение.

— Наречи го по-скоро, малъкъ лѣтень день, пробръмчала малката муха прехвъркайки.

— Азъ нищо не виждамъ въ него, освенъ тежъкъ трудъ, се оплакала дребната мравка, като се напѣвала да потегли сламката, която била много по-тежка отъ нея. Само свраката се засмѣла, и затова предизвикала общото негодование отъ подобно лекомислие. Можело да произлезе скарване, ако въ тази минута не билъ захваналъ дъжда, който скръбно проръмолилъ:

— Цѣлиятъ животъ се състои отъ сълзи.

— Вие всички се лѣжете, важно произнесълъ орелътъ, който величественно се носилъ изъ въздуха разперилъ криле.

— Животътъ е свобода и мъжество.

Настъпила нощната тъмнина,

Пчела.

Пчелата работи за себе си, за другаритѣ си, за хората и за Бога. Сладкиятъ ѝ съ трудъ събранъ медъ храни пчелитѣ въ кошара, царетѣ и проститѣ хора, а отъ восъка ѝ праватъ черковни свѣщи. Восъчниятъ свѣтътъ пламъкъ освѣтява черквитѣ сутринъ рано и вечеръ късно. Украсява голѣмитѣ християнски празници. Въ тѣхъ гори восъкъ — труда на пчелата.

Пчеларитѣ често разказватъ за чистотата, икономията, послушанието, взаимната любовъ и привързаностъ на пчелитѣ: тѣ дѣ-

лятъ помежду си и последната капка медъ. Колко нѣжно се грижатъ тѣ за своята обща майка — царицата! Колко юнашки всички пчели защищаватъ своя кошаръ отъ своитѣ неприятели!

Такива сж пчелитѣ, уважавани и обичани отъ всички!

Ако и ти бждешъ като пчелата трудолюбивъ, чистъ, икономистъ и работишъ за обща полза на ближнитѣ си, стараяшъ се за спокойствието на родителитѣ си, почиташъ Царя, не си

и практичниятъ синигеръ предложилъ на всички да се отстранятъ на почивка. А нощниятъ вѣтрецъ тихо прошушалъ изъ листата:

— Животътъ е сънь.

Нощната тишина се спустнала надъ градове и села, гори и поля. Захванала да се пуква зората, когато единъ ученикъ, училъ цѣла нощъ, изгласялъ лампата въ своята стая и, пшкйки, изохкалъ:

— Животътъ е училище.

Въ сжщото време другъ младежъ се връщаль отъ нощнитѣ си скитания, гуляи, веселби и забави, и се оплаквалъ въ сърдцето си:

— Животътъ е безкрайно желание, което никога не може да се удовлетвори.

— Животътъ е вѣчна тайна, силно прошумѣлъ подухналиятъ утрененъ вѣтрецъ.

Следъ това, ненадейно, розовата свѣтлина, що се появила на небето се разлѣла по небосклону и освѣтила съ блѣсъка си върховетѣ на горскитѣ дървета. И когато утрото поздравлявало пробуждащата се земя, силенъ химнъ се пронесълъ по всичкия свѣтъ:

— Животътъ е начало!

Преразказала Йонка Василева уч. I сръд. прогимн. — Варна.

жалишъ дори и живота, за да защитишъ своя кошаръ — отечеството си, — и ти така ще заслужишъ любовта и уважението на всички.

„Иди при пчелата и се поучи, колко е тя трудолюбива и какви почтенни работи тя върши. Нейниятъ трудъ се употребява за здраве и отъ царя и отъ народа, любима е тя отъ всички и славна е; макаръ и да е слаба, но съ мъдростта си е почтенна.“

(Библията Притч. Солом. 6 гл. 8 ст.)

Моли се като Св. Ефремъ Сиринъ

Господи и владико на моя животъ, пази ме отъ унижение, властолюбие и празнословие. Надари ме съ целомъдрие, смиромъдрие, търпѣние и любовъ.

Да, Господи Царю, дай ми да виждамъ своитѣ грѣшки и да не осждамъ брата си. Защото Ти си благословенъ винаги . . . Аминъ.

МЛАДОСТЪ

Младостъ! Та това е пролѣта на живота . . . първитѣ дни на цвѣтежъ, радостъ, любовъ, въсторзи. Новитѣ идеи на младостта въ по-голѣмата си частъ сж плодъ на юношитѣ, кога умътъ е необикновенно бързъ и живъ. Половината частъ отъ живота си великитѣ хора сж изживѣли за смѣтка на онази сла-

ва, която сж придобили въ младостта си. Знанието и опитността растатъ съ годинитѣ вснапредъ, но основата е живити и твърдъ младенически умъ. Много велики хора сж работили до старостъ, но това е било само изпълнението на замислитѣ на своята младостъ. Откритието на Америка отъ Колумба е плодъ

Девненскитѣ извори.

на неговитѣ мисли и научни занятия въ младини. Нютонъ е открилъ закона за земното притегляне на 25 годишна възраст, следъ което до 40 годишната си не е далъ нищо ново. Уатъ, употребилъ парата въ своята машина на 30 год. възраст, а последнитѣ си години за усъвършенствуването ѝ. Рафаелъ, Моцартъ, Шубертъ, Россини, Таско,

Байронъ и др. сж създали безсмъртни творения много по-рано до 40 си година. Гете е казалъ че хората рѣдко, почти никога не даватъ нови и оригинални творби и възгледи на стари години. Това, което се постига въ преклонна възраст е плодъ на младостта.

Не пропускайте младостта да отлети напрасно!

Какъ получихъ вестничето „БОЖИ ГЛАСЪ“?

(Свободно съчинение)

Азъ съмъ ученичка отъ I кл. Редовно си уча уроцитѣ и пиша домашнитѣ. Така първия срокъ имахъ единъ отъ най-добрия успѣхъ отъ всички мои съученици.

За всичко това, учителътъ ми каза, че ще получавамъ вестничето безплатно цѣла година. Сжщото каза и на мои две другарчета съ добъръ успѣхъ. Много се зарадвахме. Не знаехме кжде да се денемъ отъ радостъ! Мжчително минаваха днитѣ единъ следъ другъ.

Единъ день, учителътъ влѣзе въ класъ и донесе вестничето. Азъ бѣхъ готова да извикамъ отъ радостъ, но все пакъ не бѣхъ сигурна дали за насъ сж донесени вестничетата.

Най-после учителътъ ни ги раздаде. Бързо взехъ вестничето, разгърнахъ и сжщия мигъ започнахъ да чета. Прочетохъ много хубави разкази за живота на Исуса Христа и такива за учението Му.

Въ него прочетохъ много легенди и разкази, отъ които най-хубавъ бѣше този за Рождество Христово и Русалка.

Съ голѣмо нетърпение очаквамъ пакъ да получа другия брой отъ вестничето „Божия гласъ“.

Ганка Стоянова, уч. I кл. с. Червенци, Провадийско.

МИШКА И ГЪЛЖБИ

Единъ човѣкъ обичаль да се занимава съ гължби. Следъ време въ гължбарника му се заведоли мишки, които малко по малко захванали да се хранятъ заедно съ гължитѣ, безъ да ги е страхъ. Веднажъ човѣкътъ забелезва, че една мишка напѣла устата си съ царевича, скрива се за малко въ гължбарника после пакъ излиза, пакъ пълни устата си съ царевича, пакъ скрива, пакъ излиза и т. н. Това накарало господаря да се заинтересува, защо тази мишка не

яде заедно съ другитѣ, ами сдѣли. Какво било неговото удивление, като вижда, че мишката носи храна на единъ боленъ гължбъ, който не можель да излиза и яде заедно съ другаритѣ си.

Тази история е много поучителна. Едно животно нищо и не какъ да чувствува милостъ и състрадание къмъ единъ свой немоощенъ другаръ — даже другародецъ.

Лоши хора! Не се ли червятъ като четете тази приказчица.

